



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 310/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., Škultétyho 10, Martin, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/15/2021, Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/102/2021 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/129/2023 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v zmysle petitu ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 11. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/15/2021, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/102/2021 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/129/2023. Navrhuje zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/129/2023, vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako žalovanému sa na okresnom súde viedol spor o určenie vlastníckeho práva. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 5. mája 2021 určil, že žalobcovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“) sú výlučnými

vlastníkmi bytu bližšie špecifikovanom vo výroku rozsudku v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vychádzal z toho, že zmluva o prevode vlastníctva bytu z 13. apríla 2011, ktorú žalobcovia v postavení predávajúcich uzavreli s kupujúcou [REDAKOVANÉ], bol simulovaný právny úkon, ktorým mal byť zastretý skutočný právny úkon, a to zmluva o zabezpečovacom prevode práva. Žalobcovia sa stali obeťami podvodnej schémy, nemali vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu, ktorou by natrvalo previedli vlastnícke právo k svojmu bytu na kupujúcu, a táto tiež nemala vôľu kúpiť byt od žalobcov, ale kúpnu zmluvou sledovala iba zabezpečenie svojej pohľadávky na vrátenie pôžičky. Okresný súd konštatoval, že skutočnou vôľou účastníkov zmluvy bolo uzavrieť zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, kde mala byť uvedená rozvázovacia podmienka o tom, že v prípade, keď bude splnený zabezpečený záväzok, dôjde k obnoveniu pôvodného stavu, t. j. obnoveniu vlastníckeho práva žalobcov k bytu. Zmluva však túto podmienku neobsahovala, čím obchádzala zákon, a preto bola absolútne neplatná. [REDAKOVANÉ] ako osoba, ktorá platne nenadobudla vlastnícke právo k bytu, nemohla previesť vlastnícke právo k bytu na sťažovateľa. Preto bola neplatná kúpna zmluva, na základe ktorej sťažovateľ nadobudol dotknutý byt.

3. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 10Co/102/2021 z 28. februára 2023 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodol o trovách konania. Poukázal na uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021 a v ňom potvrdenú záväznosť judikatúry najvyššieho súdu, ktorá v prípade absolútne neplatného právneho úkonu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zotrváva pri ďalších prevodoch nehnuteľností na zásade, že „nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako sám má“. Dobromyseľnosť nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ to zákon v taxatívne vymedzených prípadoch výslovne upravuje, a v danom prípade o žiadnu z týchto zákonom stanovených výnimiek nešlo. V dôsledku absolútne neplatnej kúpnej zmluvy z 13. apríla 2011 sa [REDAKOVANÉ] nestala vlastníčkou bytu, preto ani sťažovateľ ako kupujúci, hoc aj v dobrej viere v správnosť údajov v katastri nehnuteľností, odvodiac nadobudnutie vlastníckeho práva od predávajúcej [REDAKOVANÉ] (nevlastníka), sa nestal vlastníkom spornej nehnuteľnosti. V tomto prípade právna úprava *de lege lata* nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa jeho názoru krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nedal odpoveď na zásadné argumenty prednesené v odvolacom konaní, ktoré sa týkali nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na princíp dobrej viery. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. septembra 2024 odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP a žalobcom priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rekapituluje skutkový stav veci, svoju argumentáciu, ako aj závery prijaté všeobecnými súdmi, s ktorými nesúhlasí. Namieta, že sudy sa nezaoberali jeho

výhradami týkajúcimi sa dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu, pričom žalobcovia ani raz nespochybnili dobrú vieru sťažovateľa. Je presvedčený o tom, že absolútne ignorovali právny a reálny stav veci, ktorým sťažovateľ argumentoval. Žiaden z konajúcich súdov sa nezaoberal dobromyseľnosťou sťažovateľa a jeho právom na ochranu majetku, iba stroho poukázali na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na zásadnú nedbalosť žalobcov, ktorí vlastníctvo k predmetnému bytu previedli už 13. apríla 2011, neplatnosti prevodu sa však začali domáhať až po tom, čo byt odkúpil sťažovateľ od tretej strany, t. j. po viac ako troch rokoch od pôvodného prevodu. Žalobcovia zanedbali starostlivosť o svoj majetok, a to napriek tomu, že vedeli, že podpisujú kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľnosti. Sťažovateľ považuje terajší skutkový stav za nespravodlivý. Žalobcovia majú na základe rozhodnutí súdov spornú nehnuteľnosť späť vo svojom vlastníctve, boli za nich vyplatené dlhy týkajúce sa bytu, naproti tomu sťažovateľ je povinný splácať úver na kúpu bytu, jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný a nie je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Okresný súd, krajský súd a ani najvyšší súd sa vo svojich rozhodnutiach adekvátne nevysporiadali s otázkou dobrej viery, iba stroho poukázali na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, čím upreli sťažovateľovi právo na spravodlivý proces a právo sťažovateľa vlastníť majetok.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, ktoré sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti explicitne nedáva do súvisu s konkrétnymi rozhodnutiami všeobecných súdov, ale s ich postupom v označených konaniach. Ich pochybenie identifikuje v tom, že sa nevysporiadali s námietkou o tom, že bol dobromyseľným nadobúdateľom spornej nehnuteľnosti. V konečnom dôsledku tak atakuje kvalitu a právne závery vyplývajúce z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, čoho potvrdením je i jeho návrh na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenia v kontexte sťažnostnej argumentácie bez toho, aby sťažovateľa vyzýval na úpravu petitu ústavnej sťažnosti.

#### **III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:**

7. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu v odvolacom konaní a bol potvrdený rozsudkom krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol preskúmaný v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľa. Keďže obe napadnuté

rozhodnutia boli preskúmané inými súdmi v inštančnom konaní (riadnom, resp. mimoriadnom), ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na ich opakované preskúmanie. Preto odmietol dané časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

### **III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:**

9. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom.

10. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. Ústavný súd sa tak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

12. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr poukázal na závery všeobecných súdov, na konkrétne časti odôvodnenia, v ktorých sa zaoberali výhradami sťažovateľa, a nadväzne uviedol právne dôvody odmietnutia dovolania. Zastal názor, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že by odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie (v jednote s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pozn.) spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Práve naopak, súdy oboch nižších inštancií podľa jeho názoru poskytli odpovede na všetky dovolaním kladené otázky vrátane otázky, či jedna zo základných zásad súkromného práva *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* chrániaca vlastnícke právo skutočného (pravého) vlastníka môže byť v tomto prípade prelomená dobrou vierou nadobúdateľa. V tejto súvislosti konajúce súdy sťažovateľovi dostatočne vysvetlili, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva a nemožno ani uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc aj dobromyseľného nadobúdateľa. Poukázali pritom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (sp. zn. 1VObdo/2/2020, 1 Cdo/127/2022), v zmysle ktorej dobromyseľnosť nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho

práva, len pokiaľ to zákon v taxatívne vymedzených prípadoch výslovne upravuje, pričom v tomto konkrétnom prípade o žiadnu z takýchto výnimiek na základe vykonaného dokazovania nešlo. Možnosť prelomenia tejto zásady nebolo možné odvodiť ani zo znenia § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, a to ani s odkazom na čl. 1 ods. 1 ústavy, z ktorého ako takeého tiež nie je možné odvodiť uprednostnenie ochrany dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti pred ochranou jej vlastníka alebo aspoň pomerovanie medzi ochranou vlastníka veci a dobrou vierou ďalšieho nadobúdateľa. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, ak na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. V dôsledku absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa totiž [REDAKOVANÉ] nestala vlastníčkou bytu žalobcov, a preto ak sťažovateľ ako kupujúci, hoc aj v dobrej viere v správnosť údajov v katastri nehnuteľnosti, odvodil nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, nestal sa vlastníkom spornej nehnuteľnosti.

13. Nie je teda pravdou, že by sa konajúce súdy nezaoberali námietkou o dobromyseľnosti sťažovateľa a jeho právom na ochranu majetku. Práve naopak, z napadnutých rozhodnutí je evidentné, že sa ňou zaoberali dostatočne a podrobne. Skutočnosť, že túto otázku posúdili inak, než by zodpovedalo predstave sťažovateľa, ešte neznamená porušenie jeho práv. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytlo sťažovateľovi dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jeho námietky súvisiace s predmetom sporu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Ak sťažovateľ atakoval správnosť právnych záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, tak túto námietku neuplatnil v rámci svojho dovolania a do úvahy prichádzajúcich dôvodov prípustnosti dovolania, a tak nebola pre najvyšší súd relevantná, pričom prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Ústavný súd chápe, že konečný verdikt všeobecných súdov zanecháva v sťažovateľovi pocit krivdy, avšak ich právne posúdenie korešponduje s už uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Z uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. IVOBdo/2/2020 z 27. apríla 2021, na ktoré najvyšší súd poukázal i v napadnutom uznesení, vyplýva, že nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady *nemo plus iuris*. Neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad (teda mimo zákonom stanovených výnimiek), rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jeho vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade *nemo plus iuris* môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci.

15. Z hľadiska legitímnych očakávaní strán predmetného súdneho sporu proti sebe stoja očakávania pôvodnej vlastníčky (žalobkyne) a očakávania dobromyseľného nadobúdateľa (sťažovateľa). Pôvodná vlastníčka legitímne očakávala, že ochrana vlastníckeho práva nebude poskytnutá subjektu, ktorý ho nadobudol na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Dobromyseľný

nadobúdateľ mohol legitímne očakávať, že mu súdna ochrana bude poskytnutá, avšak len ako dobromyseľnému držiteľovi (§ 130 Občianskeho zákonníka), pretože platná právna úprava v čase podania žaloby v zásade vylučovala možnosť nadobudnutia plnohodnotného vlastníckeho práva na základe absolútne neplatného právneho úkonu okrem nasledujúcich výnimiek: 1. nadobudnutie nehnuteľnosti od nepravého dediča, 2. nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v rámci konkurzného konania, 3. nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v exekučnom konaní, 4. nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v rámci dobrovoľnej dražby, 5. nadobudnutie nehnuteľnosti od oprávneného držiteľa podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (porov. SUDZINA, M. Výnimky zo zásady *nemo plus iuris* so zameraním sa na nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v slovenskom právnom poriadku. In: *Ius et Administratio* 1/2013 a IV. ÚS 59/2021).

16. Právna polemika v tejto otázke bola z pohľadu ústavného súdu pre účely dovolacieho konania nateraz jasne, určito a zrozumiteľne vyriešená práve rozhodnutím veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27. apríla 2021, ktorého právne závery už boli citované a ktoré najvyšší súd v napadnutom rozsudku aj primerane aplikoval. Rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia má s ohľadom na jeho povahu a záväznosť pre senáty dovolacieho súdu zjednocujúci charakter (IV. ÚS 431/2023).

16.1. Ďalej z uznesenia veľkého senátu vyplýva, že absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. V tejto súvislosti dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti v správnosť zapísaného údajov v katastri nehnuteľností o jej (predchádzajúcom) vlastníkovi nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo (a pre poskytnutie ochrany tomuto právu), ak sa preukáže, že táto zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebola vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, napríklad z dôvodu, že predchádzajúca zmluva o prevode nehnuteľnosti predstavovala absolútne neplatný právny úkon. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy predávajúci nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, a rovnako tak nemohol neexistujúce vlastnícke právo previesť na ďalšiu osobu, hoci konajúcu v dobrej viere.

17. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na vlastnú judikatúru [I. ÚS 510/2016 (ZNaU 10/2021)], v zmysle ktorej *de lege lata* vychádza náš právny poriadok z predpokladu, že ak zákon neustanoví inak, nikto nemôže previesť na iného vlastnícke právo, ktorým sám nemôže disponovať.

18. Ústavný súd na základe už uvedeného konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. K namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta ich porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto práv hmotného charakteru. Preto i v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Tiež poznamenáva, že právo sťažovateľa domáhať sa vrátenia plnení spojených so sporným prevodom nie je napadnutými rozhodnutiami súdov dotknuté.

20. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

**P o u ě n í e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 29. mája 2025**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**